

S FULLEREM U KORMIDLA

Díky nezdolné energii, charakteristickému účesu a mistrovskému nadání pro teatrálnost, propagaci a manipulaci Alexi Lalas často připomínal sportovní obdobu kouzelníka Douga Henninga z osmdesátých let. Lalas si uvědomoval, že kousek, který musí předvést na tiskové konferenci klubu 9. listopadu 2007, bude stejně náročný jako kterýkoli z pověstných triků Henningových. V televizním studiu na stadiónu Home Depot Center se sešla bezmála stovka novinářů z celého světa a na pódiu před nimi zasedli Lalas, generální ředitel AEG Tim Leiweke, nový asistent trenéra Galaxy Cobi Jones i nový hlavní trenér mužstva Holanďan Ruud Gullit, někdejší nejlepší hráč světa, který právě podepsal tříletou smlouvu ve výši šesti milionů dolarů, což z něj činilo nejlépe placeného kouče v historii Major League Soccer.

Lalas věděl, že úkoly, které před ním toho dne stojí, by prověřily schopnosti i těch nejskvostnějších iluzionistů. Jak předstírat nadšenou podporu trenérovi, o kterém si všichni myslí, že jste jej angažovali, ačkoli jste s tím ve skutečnosti neměli vůbec nic společného? Jak pět chválu na geniálního fotbalového стратега, když jste jej ve skutečnosti šéfovi rozmlouvali? Ovšem nejnáročnější byl pro Lalase tento kousek: Jak si má navenek zachovat tvář prezident klubu, jemuž obrazně vrazili nůž do zad?

Zatímco před zástupci tisku nasadil co nejpřesvědčivější falešný úsměv, hlavou se mu stále honila děsivá scéna, kterou toho dne zažil v šatně Galaxy. V zájmu co největší okázalosti předstoupil Lalas spolu s Gullitem před všechny přítomné hráče, zvedl pravici a oznámil mužstvu: „Hoši, tohle je váš nový trenér Ruud Gullit.“ Gullit řekl pár vět, načež si zničehonic vzal slovo jiný muž, jenž tak Lalasovi sebral vítr z plachet a který k týmu hovořil, jako by všemu šéfoval právě on. Hráči byli v rozpacích. Co je zač ten Angličan, který je tak podobný komiku Rickymu Gervaisovi? Kdo je ten člověk, jehož se nikdo ani nenamáhal představit? Když se Donovan zeptal, jestli budou hráči muset měnit plány na Den děkuvzdání, neodpověděl mu ani Lalas, ani Gullit, ale právě tenhle chlapík. „Přišlo mi to divné,“ přiznal Chris Klein. „Generálním manažerem klubu je Alexi Lalas, a najednou nám nového kouče před-

stavuje ten druhý chlápek. Kdyby k nám promluvil Tim Leiweke, pochopil bych to, protože on je nejvyšší šéf, pod ním je Alexi a pak trenér. Ale takhle jsem jenom v duchu žasnul, co to má znamenat."

Onou záhadnou postavou byl Terry Byrne, nejlepší přítel a osobní manažer Davida Beckhama - a rovněž zaměstnanec společnosti 19 Entertainment, patřící Simonu Fullerovi. Ani následně se nikdo neobtěžoval hráčům (natož veřejnosti) vysvětlit, o co šlo: totiž že Leiweke Byrna v Galaxy angažoval coby placeného poradce, že právě Byrne (nikoli Lalas) měl na starost najít nového kouče, že doporučil Gullita, že při vyjednávání sám obstaral první telefonický kontakt a že se také Byrne spolu s Lalasem a trenéry stává regulérním členem realizačního týmu Galaxy. Když Lalas ráno opouštěl šatnu, jen kroutil hlavou. Už samotná Byrnova přítomnost v kabině mu připadala nemístná, natož aby ještě promlouval k hráčům. „Odcházel jsem s pocitem," vzpomínal Lalas, „že tým, za který jsem zodpovídal, už mi nepatří."

Časně ráno 1. listopadu, tedy o více než týden dříve, poslal Lalas Byrnovi e-mail (vzápětí přeposlaný i Leiwekem), v němuž mu s obavami líčil své výhrady vůči Gullitovi, který měl na kontě jakožto kouč pouze krátkodobá angažmá, kolísavé výsledky a napjaté vztahy s fotbalisty i funkcionáři. „Tohle chlapa bych nezaměstnal ani za nic," nechal se Lalas slyšet za několik měsíců. (Osobně by dal přednost kouči olympijského výběru USA Peteru Nowakovi, který roku 2004 vyhrál titul v MLS s mužstvem D.C. United.) Byrne s Leiwekem na Lalasův e-mail nedbali a řídili se vlastním názorem. Lalas už neměl příliš na výběr, a ani jedna z možností moc nestála. Mohl z důvodu nenávratně snížených kompetencí rezignovat, jenže on Galaxy miloval, musel brát ohled na rozšiřující se rodinu a do konce smlouvy mu zbýval ještě rok. Mohl ve funkci setrvat a oznámit, že s angažováním Gullita nemá nic společného, čímž by se zřekl zodpovědnosti, jenže na to, aby se takto ztrapnil před veřejností, měl Lalas příliš velké ego. Anebo mohl nasadit úsměv, vše snášet a pracovat s trenérem, kterého sám nezaměstnal a který se mu ani nezodpovídal. „Jak se v takové situaci zachovat?" položil si Lalas otázku. „Když se šéf nějak rozhodne, může za ním člověk přijít a říct: ‚Vy jste totální debil, co to vyvádíte?‘ Anebo může říct: ‚Bezva, bude to super,‘ a zvednout palec. Případně může udělat to, co jsem udělal já, a rozhodnout se: ‚Budu se celou věc snažit vnímat pozitivně a nějak se s tím popasovat.'"

Vnímat celou věc pozitivně znamenalo pro Lalase překousnout hrdost a s umem prvotřídního kouzelníka se snažit vyvolávat iluzi, že Gullita bezvýhradně podporuje. „Pro to, o co se tu snažíme, je to svým způsobem dokonalý kandidát," prolašoval Lalas veřejně a víceméně tak opakoval Leiwekeho podobně nadšené výroky. Leiweke se později na adresu Lalasova postoje vyjádřil slovy, že byl „dobrý voják", což bylo zvláštní hodnocení pro prezidenta a generální-

ho manažera sportovního klubu. Ačkoli Beckham a jeho poradci nebyli toho dne přítomni, nad vším, k čemu došlo, se vznášel jejich stín. Pakliže se člověk při tiskové konferenci oznamující Gullitovo jmenování pozorně díval, neuniklo mu, že pozadí za pódiem je poseté mnoha logy společnosti 19 Entertainment. Beckhamova manažerská firma tak v Los Angeles Galaxy úspěšně převzala řízení, sebrala Lalasovi vliv a dosadila si vlastního kouče. Simon Fuller, který je mistrem v uchvacování moci, jakmile se naskytne příležitost, opět udeřil.

Tim Leiweke odjakživa zbožňoval evropské fotbalové hvězdy, nemluvě o kultuře spojené s touto evropskou hrou a zejména s anglickou Premiér League. Dalo se to poznat třeba podle toho, že pro „hřiště“ používal britské slůvko *pitch* místo amerického *field*. Dalo se to poznat podle toho, jak obdivoval Jürgena Klinsmanna, bývalou německou superhvězdu, která nyní žila v jižní Kalifornii. („S vizí, kterou dnes máme, měl Jürgen Klinsmann mnohé společné.“) A ze všeho nejlépe se to dalo poznat, když člověk poslouchal, jak Leiweke o této vizi hovoří - MLS bude jednoho dne patřit mezi nejlepší fotbalové ligy světa a Spojené státy vyhrají mistrovství světa.

„Největší mladé americké naděje bychom měli posílat do Evropy, kde by se naučily hrát proti těm nejlepším fotbalistům,“ plánoval Leiweke, který do této skupiny počítal i Landona Donovana. „Dokud se nenaučí pracovat v konkurenčním prostředí, tak světový šampionát nevyhrajeme. A pak je třeba vzít skvělé evropské fotbalisty, kteří už tam mají něco odkopáno, a přivést je do MLS, aby k téhle nejlepší hře na světě přitáhli fanoušky. Musíme dospět k okamžiku, kdy nejlepší američtí hráči budou zůstat doma, protože zde díky vyšší kvalitě vznikne na klubové úrovni takové prostředí, že budou hrát proti ostatním nejlepším hráčům světa. Nevím, jestli se tak stane za pět, deset nebo patnáct let, ale ještě tam nejsme.“

Leiwekeho a Klinsmannova vize patřila v kruzích MLS ke kontroverzním teoriím: ředitel ligy i většina vlastníků se domnívali, že je třeba špičkové mladé Američany v lize *udržet*, ne je posílat za moře. Leiwekeho záliba v kouzelném prachu evropských fotbalových hvězd (například Beckhama) se však přenesla i do jeho touhy angažovat pro Galaxy Beckhamovy éry evropského kouče slavného jména. Pro Leiwekeho byl příchod Ruuda Gullita (i Terryho Byrna coby placeného poradce) výsledkem logického myšlenkového procesu. Zastával totiž názor, že v MLS ani u amerických reprezentačních mužstev nepůsobí trenér takového formátu, aby mohl převzít právě Galaxy. Uvědomoval si, že kvůli platonému stropu v lize nemůže do týmu přivést dalšího hvězdného evropského hráče, neexistovala však žádná omezení, kolik lze vydat na plat evropského trenéra.

Klinsmann, pro Leiwekeho ideální kandidát, se nechal slyšet, že nemá zájem. Existovaly ale i jiné možnosti. „Můžeme přivést trenéra, jenž vytvoří právě tu značku, kterou jsme se snažili vytvářet, a jehož lze zároveň využít pro onen cirkus okolo," vysvětloval Leiweke. „Musíme najít člověka, který zažil daleko větší tlak, než jaký zažije tady, člověka, který je stejně výrazný pojem a osobnost jako kdokoli jiný v kabině. Terry [Byrne] měl lepší představu, kdo ze světové scény by byl pro tuto funkci nejhodnější. Když jsme se rozhodli poohlédnout se v zahraničí, nebyl nakonec Alexi po mém soudu tím nejpovolanějším, kdo by o této záležitosti měl rozhodovat."

To však ani trochu nedávalo smysl. I kdybychom souhlasili, že tou nejlepší cestou je angažovat zahraničního trenéra slavného jména — což byla vzhledem k historii MLS teze dosti pochybná —, měl Lalas ještě z doby aktivní hráčské kariéry kontakty po celém světě, kdežto Byrne měl trenérské kontakty z doby, kdy dělal... maséra a kustoda v Chelsea a anglické reprezentaci. Nakonec se na seznamu kandidátů, který Byrne Leiwekemu odevzdal, ocitli i tři kouči, pod nimiž Byrne v Chelsea pracoval - Gullit, Glenn Hoddle a Gianluca Vialli. (Dalšími jmény na seznamu byli nedávno propuštěný trenér Chelsea José Mourinho, bývalý hráč Chelsea Gianfranco Zola a někdejší Beckhamův lodivod v Reálu Madrid Fabio Capello.) Leiweke nechtěl na koučův plat vynakládat 5 miliónů dolarů ročně, a tak požádal Byrna, ať zavolá Gullitovi, který právě trávil dovolenou v Dominikánské republice, a společně dojednali, že se Leiweke s Gullitem a jeho agentem sejdou v Londýně. Nešlo tedy o žádný dlouhodobý vyhledávací proces - s ostatními vážnými uchazeči Leiweke vůbec nemluvil —, Leiweke však důvěřoval Byrnovu úsudku, mimo jiné i proto, jelikož věděl, že Byrne bude hájit Beckhamovy zájmy.

Nakonec byl Leiweke upřímný alespoň v jedné věci, kterou Beckham a jeho manažeri odmítali přiznat: koncem roku 2007 měli největší vliv - vlastně *jediny* vliv — na rozhodování o osudu Galaxy právě David Beckham a 19 Entertainment. „Když hrával za Los Angeles Kings Wayne Gretzky, do značné míry se podílel na přestupové politice klubu. To je prostě fakt," říkával Leiweke. „Dominantní osobnost mívá důležité slovo. Když hrával za Lakers Magie Johnson, do značné míry ovlivňoval, jakým směrem se klub ubírá a kam kráčí. Totéž dneska Kobe [Bryant]. A jak se letos potvrdilo, tak když Kobe mluví, lidé mu naslouchají."

A když mluvil David nebo jeho lidé, tak jsme jim prostě také naslouchali."

Byl tam však jeden velký rozdíl, který Leiweke nebral v potaz. Gretzky, Magie ani Kobe nikdy svého nejlepšího přítele a osobního manažera nedosadili do

placené řídicí funkce, z jejíž moci měl na klub značný vliv, do placené řídicí funkce, jejíž účel zůstal veřejnosti - a dokonce i hráčům mužstva - utajen.

Beckham to však udělal.

Kdo byl vlastně Terry Byrne? „Je to takový Davidův důvěrník," prohlásil Frank Yallop, který s Byrnem v měsících před Beckhamovým přestupem pravidelně komunikoval. „David potřebuje někoho, komu může opravdu důvěřovat." Experiment Beckham začal svým způsobem roku 2002 v den, kdy se Leiweke v Londýně seznámil s Byrnem a začali se spolu bavit o Beckhamově zájmu propůjčit jméno fotbalovým akademiím pro hochy a dívky. „Celé jsme to s Terryem rozjeli vlastně už dávno," vzpomínal Leiweke. „A od prvního dne byl Terry mým partnerem, hned mi padl do oka."

19 Entertainment prohlásila, že Byrne neposkytuje médiím rozhovory - v tomto směru byl ještě nepřístupnější než Simon Fuller -, což ještě umocnilo roušku tajemství, která ho halila. Byrnova cesta od taxikáře až po nejlepšího přítele Davida Beckhama byla však vskutku pozoruhodná. Jako taxikář si Byrne přivydělával v době své krátké a bezvýznamné kariéry fotbalisty, během níž v Anglii hrál za týmy Leyton Orient a Cambridge United, působící v nižších soutěžích. Počátkem devadesátých let dvacátého století nastoupil v Chelsea jako masér a kustod a tytéž funkce začal vykonávat i v anglickém národním týmu, když jej roku 1996 převzal trenér Chelsea Glenn Hoddle. (V Chelsea Byrne působil nadále i pod Hoddlovým nástupcem Ruudem Gullitem.)

Rozhodující okamžiky vztahu mezi Byrnem a Beckhamem přišly během Mistrovství světa v kopané 1998, kdy byl Byrne Beckhamovi při všech důležitých okamžicích na jeho prvním velkém mezinárodním turnaji jakousi zповědnicí: když při úvodním zápase s Tuniskem zůstal jen na lavičce, když nádherně skóroval z přímého kopu do sítě Kolumbie a samozřejmě když dostal červenou kartu proti Argentině. Ve své autobiografii Beckham napsal, že po gólu proti Kolumbii měl sto chutí rozběhnout se k anglické lavičce, a nejen proto, aby k Hoddlovi prohodil *Já vám to říkal*. „Škoda, že jsem to neudělal," vzpomínal Beckham, „cestou bych si možná vzpomněl na to, co jsem si slíbil před zápasem: že pokud dám branku, obejmu Terryho Byrna a Steva Slatteryho, naše maséry. Terry i Steve si na mě vždycky našli chvílku — a vyslechli mě -, ať už jsem byl nahoře nebo dole. Byli to skvělí společníci. Ti praví společníci: pokaždé řekli to, co si mysleli, ne to, co bych asi chtěl slyšet. A naslouchali mi, dokud jsem měl něco na srdci. S Terryem jsme se za ta léta opravdu velice spřátelili."

Zatímco Hoddle a většina spoluhráčů si Beckhama po vyloučení v utkání s Argentinou nevšímal, Byrne se k němu z lavičky rozběhl, vzal ho kolem ramen a odvedl nešťastného třiadvacetiletého fotbalistu do kabiny. Beckham

Byrnovi ruku podanou v nejhorším okamžiku své kariéry nikdy nezapomněl. „Pamatuju si, jak odcházím a sedím v šatně s Terryem, svým nejlepším přítelem, který tehdy u anglické reprezentace působil jako masér,“ svěřil se Beckham roku 2008 na slavnostní večeři v Londýně. „Ptal jsem se, proč zrovna já, a on na to, že neví. Ale před rokem mi Terry řekl, proč jsem si tím musel projít: „To proto, že vzhledem k tomu, co všechno tě za posledních deset let potkalo, jsi díky té události dokázal všechno zvládnout.“

Od onoho večera roku 1998 se Byrne stal Beckhamovým Zeligem, Forrestem Gumpem, neidentifikovanou postavou, jež se téměř neustále pohybovala v Beckhamově bezprostřední přítomnosti. Když Beckham pod vedením Svena-Görana Erikssona převzal v anglické reprezentaci kapitánskou pásku, zařídil to tak, aby mohl Byrne u národního mužstva nadále působit v téže roli. Roku 2001 Byrne poprvé dostal ve fotbale vedoucí funkci, když se stal generálním manažerem a posléze i sportovním ředitelem druholigového Watfordu. Když Beckham za dva roky přestoupil do Reálu Madrid a agenta Tonyho Stephense vyměnil za majitele 19 Entertainment Simona Fullera, Byrne z Watfordu odešel a stal se Beckhamovým stálým osobním manažerem. Pokud se zdálo zvláštní, že Beckhamův nejlepší kamarád je i jeho zaměstnancem, oni dva na tom neshledávali nic mimořádného. Byrne se s manželkou Jennie stali spolu se sirem Eltonem Johnem a jeho partnerem Davidem Furnishem kmotry Beckhamovic dětí. A když Beckham po emotivním proslovu, v němž se vzdal kapitánské pásky v anglické reprezentaci, opustil dějiště Mistrovství světa 2006, byl to opět Byrne, u koho našel otevřenou náruč.

Podle toho, jak uznale Leiweke hovořil o Byrnových zkušenostech na „světové scéně“, by si člověk myslel, že Byrne mnoho let řídil sportovní záležitosti v elitním klubu anglické Premier League a ne že dvě sezóny fušoval do řemesla v druholigovém týmu jako Watford (kde nebyl hlavním mecenášem nikdo jiný než předseda klubu sir Elton John). Jinak byl totiž Byrne pouze masér a kustod, který shodou okolností (teď to přijde) byl i vedoucím pracovníkem 19 Entertainment a nejlepším přítelem a osobním manažerem Davida Beckhama.

Střety zájmu nebyly ve světě MLS a americké kopané ničím novým, zvlášť proto, že tento sport nevytvářel v USA dostatek peněz na to, aby přilákal vícero dalších subjektů stojících mimo hřiště (agenty, manažery, majitele atd.), pro které by byl fotbal živobytím či kratochvílí. A tak třeba jeden agent, konkrétně Richard Motzkin, zastupoval hráče (Londona Donovana), klubové funkcionáře (Alexiho Lalase) i trenéry (Franka Yallopa a Bruce Arénu). Rovněž jeden majitel (Phil Anschutz) v jednu dobu vlastnil hned šestici týmů MLS. A také předseda amerického fotbalového svazu (Sunil Gulati) měl více

funkcí, byl například prezidentem společnosti Kraft Soccer, stojící v pozadí klubu MLS New England Revolution. V zavedené americké sportovní soutěži, jakou je třeba liga amerického fotbalu NFL, by podobné okolnosti rozhodně nepřicházely v úvahu.

Ovšem skryté převzetí Galaxy Fullerovou firmou povýšilo střety zájmu v americké kopané na nový stupeň - něco takového určitě neměl Beckham na mysli, když hovořil o „pozvednutí úrovně“ MLS. „Přece není možné, aby se osobní manažer jednoho z hráčů týmu podílel na řízení týmu samotného,“ prohlašoval Lalas. „I kdyby to byl ten nejchytřejší člověk na světě, tak to nelze dopustit.“ Lalas nebyl ani natolik naivní, aby mu uniklo, že AEG (Leiweke) potřebovala s 19 Entertainment (Simonem Fullerem) udržovat co možná nejlepší vztahy z důvodů, které neměly s fotbalem pranic společného, jelikož AEG v rámci společných obchodů vydělávala desítky milionů dolarů propagací Fullerovy umělecké stáje v hudební branži - mimo jiné pochopitelně šlo třeba o celosvětové turné Spice Girls (s Victorií Beckhamovou) v letech 2007-2008. „Každý spí s každým,“ komentoval to Lalas. „Chápu širší souvislosti i to, kolik koncerty, zábava a hudba vynášejí. Ale pokud vám fotbalová rozhodnutí diktují vztahy v hudební branži nebo šoubyznysu, tak vás čekají problémy. Čekají vás *velké* problémy.“

Lalas nebyl v klubu zdaleka jediný, koho vliv 19 Entertainment zneklidňoval. Američtí fotbalisté nejsou hloupí a hráči Galaxy si začínali dávat jedna a jedna dohromady: podivný proslov Terryho Byrna v šatně (někteří hráči Lalasovi volali a ptali se ho, co je ten člověk zač), loga 19 Entertainment na Gullitově tiskové konferenci, prohlášení Simona Fullera pro média, v němž se zrovna on nechal slyšet, že „je hrdý na svůj podíl na realizaci Gullitova angažmá v L.A. Galaxy“. Fullerova zásluha to ve skutečnosti nebyla, klub však nemohl veřejně přiznat novou úlohu Terryho Byrna. „Je to tak absurdní, že je mi z toho až zle,“ posteskl si jeden z fotbalistů. „Podobně jako s tím logem 19 Entertainment na pozadí při tiskové konferenci. Bylo to tak bizarní. A slovo *bizarní* to ještě plně nevystihuje. Byla to přímo *křivárna*.“

Byrnova role placeného poradce v Galaxy měla množství podob. Jeho prvním velkým úkolem bylo přezkoumat fotbalové operace klubu, skautingem počínaje přes trénink a práci s mládeží konče. Druhým bylo nalézt trenéra, čímž převzal jednu z nejdůležitějších Lalasových rolí. Podle Leiwekeho měl totiž Beckhamův přítel lepší přehled o „světové scéně... o hráčích, které bychom případně mohli přivést“ a o tom, „jak dosáhnout toho, abychom se z hlediska struktury, fyzické přípravy a tréninku podobali spíš klubu z Premier League“. Byrne coby nového kondičního trenéra v Galaxy angažoval Chrise Nevilla, který dříve (stejně jako Byrne) pracoval v realizačním týmu

anglické reprezentace. Byrne však měl v klubu vliv i na výběr fotbalistů. Několik dní poté, co k mužstvu nastoupil jako trenér Gullit, měli Galaxy odevzdat seznam dvanácti chráněných hráčů, kteří nepodléhali takzvanému rozšiřujícímu draftu. Byrne vedení klubu předal vlastní seznam, jenž se zřejmě řídil poznatky, jichž spolu s Beckhamem nabyli v průběhu roku 2007. A stejně tak se Byrne podílel na snaze angažovat Celestina Babayara, někdejšího dlouholetého hráče Chelsea, který nakonec do Galaxy za velkého humbuku přestoupil před začátkem sezóny 2008 s posláním vyřešit přetrvávající potíže mužstva na levé straně hřiště.

Na Leiwekeho pokyn začal Lalas Byrna zapojovat do veškeré e-mailové i jiné korespondence a konferenčních hovorů s realizačním týmem Galaxy o chodu klubu. „Šéf mi prostě oznámil, že Terry bude mít od nynějška v Galaxy poradní hlas," řekl Lalas, „a že ho mám zapojit do všech našich činností a využít jeho zkušeností a znalostí na mezinárodní scéně."

Nakolik se Byrnovým prostřednictvím snažil převzít řízení Galaxy sám Beckham? Těžko uvěřit, že by se Beckham s nejlepším přítelem a osobním manažerem nepodělil o své názory. A Beckham vlastní názory rozhodně měl. Když byl roku 2007 zraněný, často na lavičce náhradníků během zápasů sedával vedle spoluhráče Chrise Albrighta. A o čem že se bavili? „O tom, co vidí, co vidím já, o tom, jaké změny by se podle nás měly udělat," řekl Albright. „Každý se v tu chvíli ocitá v roli trenéra." Byl v tom případě Byrne pro Beckhama prodlouženou rukou, jíž ovlivňoval chod klubu, aniž by po sobě zanechal otisky prstů? Anebo šlo jen o další doklad toho, že Beckhamovi manažeři, tedy 19 Entertainment, touží po co největším vlivu, aniž by o tom Beckham věděl?

Rada spoluhráčů by za Beckhama dala ruku do ohně. „Podle mě není David typ člověka, který by chtěl mít nového trenéra v hrsti," nechal se slyšet Chris Klein. „Možná jsem naivní, ale prostě si myslím, že takový není. A doufám, že takoví nejsou ani lidi kolem něj. Doufám, že nedojde k tomu, že by se náš klub snažili řídit jeho manažeři."

V Galaxy si kdekdo začínal klást otázku, zda za nitky skutečně netahá Beckham. Nebo snad žije v bublině blažené nevědomosti, zatímco 19 Entertainment využívá propojení s jeho osobou k ovládnutí klubu? Z Lalasova pohledu nestavěla Beckhama ani jedna z těchto možností do příznivého světla. „Pokud David věděl, k čemu dochází, a přimhouřil nad tím oko, pak mu to ke cti neslouží, že?" prohlásil Lalas. „A pokud o ničem nevěděl, pak se tím potvrzuje podezření mnoha lidí, že je zcela naivní a že za jeho zády funguje jakási mašinérie. V každém případě je to docela smutné. Tihle lidé totiž pracují pro Davida. Založili si na jeho osobě živobytí a vpsledku je jenom na něm, koho zaměstná nebo vyhodí."

Na druhou stranu se však dalo oprávněně argumentovat, že pokud se Beckham v Galaxy těší výsadnímu postavení, proč by on a potažmo 19 Entertainment *neměli* mít významný vliv na chod klubu? Právě s tímto názorem přišel Leiweke o mnoho měsíců později, když se snažil zbavit viny za to, k čemu došlo. A jakožto generální ředitel společnosti vlastníci Galaxy skutečně mohl svěřit řízení klubu tomu, komu on (a Phil Anschutz) chtěl. Problém ovšem spočíval v onom pláštiku tajností, v neochotě všech zúčastněných na rovinu sdělit hráčům (nebo fanouškům), co se děje. Galaxy však Byrnovu úlohu nikdy nezveřejnili. Beckham dokonce zdůrazňoval, že na rozhodnutí vedení klubu nemá nejmenší vliv. „O chodu klubu v žádném případě nerozhoduju,“ prohlásil. „Do toho mi ostatně nic není. Já jsem tady od toho, abych hrál fotbal. Proto mi nepřísluší rozhodovat, kdo přijde a kdo odejde.“

V nejlepším případě tedy Beckham raději o ničem vědět nechtěl a strkal hlavu do písku. V nejhorším pak pustě lhal.

Pomineme-li nenápadné převzetí klubu Fullerovou společností, závisel osud klubu v ročníku 2008 do značné míry na odpovědi na zásadní otázku: Ukáže se rozhodnutí angažovat Ruuda Gullita coby nového trenéra mužstva jako prozíravé či ne? O Gullitových hráčských úspěších nebylo nejmenšího sporu. Tento Holanďan s typickými copánky, jenž hned dvakrát získal ocenění pro nejlepšího fotbalistu světa, dovedl AC Milán ke třem titulům v italské lize a dvěma triumfům v tehdejší Poháru mistrů evropských zemí, a to spolu s dvojicí krajanů (Frankem Rijkaardem a Marcem van Bastenem), kteří s ním roku 1988 v dresu nizozemské reprezentace rovněž vyhráli mistrovství Evropy. Gullit byl právem považován za jednoho z nejlepších záložníků své generace, přestože řada fotbalistů Galaxy si musela okamžiky z hráčské kariéry svého nového kouče hledat na YouTube.

Pokud ale šlo o Gullitovu trenérskou dráhu, ta už tak zářná rozhodně nebyla. Roku 1996 coby hrající trenér Chelsea získal anglický pohár, v následující sezóně však dostal vyhazov, přestože se Chelsea nacházela v lize na druhé příčce, údajně kvůli sporům s vedením klubu ohledně případných hráčských posil. Na další štaci v Newcastlu United vydržel Gullit jen o něco málo déle než jeden ročník - kromě toho, že se mu v sezóně 1999 podařilo postoupit do finále anglického poháru (v němž tým podlehl Manchesteru United), se dostal do křížku s klubovou legendou Alanem Shearerem a po pouhých pěti zápasech nového ročníku na svou funkci rezignoval. Poté se stal v Anglii populárním televizním komentátorem, kdy pro své oblíbené atraktivní herní pojetí razil výraz „sexy fotbal“, od roku 1999 však trénoval pouhopouhou

jednu sezónu - to když v ročníku 2004/2005 dovedl rotterdamský Feyenoord na průměrnou čtvrtou příčku, načež opět rezignoval.

Klady Gullitova angažmá byly zjevné: šlo o světově uznávanou velkou osobnost, jež měla v šatně Galaxy působit váhou své autority. Jestliže slabostí Franka Yallopa bylo, že kolem Beckhama až příliš chodil po špičkách a nedokázal mu říct, že zkrátka nemůže nastoupit ve dvou po sobě jdoucích zápasech v Londýně a Los Angeles, u Gullita se takový problém vyskytnout neměl. Rovněž se očekávalo, že Gullit probudí Landona Donovana a přetvoří Galaxy v mužstvo, u něhož se bude snoubit taktická vyspělost, kterou si Gullit osvojil v Itálii, bojovnost jako v dobách jeho působení v Premier League a sexy fotbal příznačný pro nizozemské útočné pojetí.

Existovalo však mnohem více důvodů svědčících pro názor, že je angažování Gullita riskantním krokem, důvodů, které byly zřejmě už v okamžiku, kdy byl na lavičku Galaxy zvolen. Jednak slavní zahraniční trenéři v MLS nikdy neuspěli, a to bez výjimky. Jejich výčet byl přesvědčivý: Carlos Alberto Parreira, Carlos Queiroz, Bora Milutinovič, Walter Zenga, Hans Westerhof. Hrstka koučů narozených v zahraničí, která v MLS úspěchy zaznamenala - Steve Nicol, Peter Nowak, Thomas Rongen, Juan Carlos Osorio - už předtím dlouhodobě působila v americké kopané na postech nižších, než je hlavní trenér klubu MLS. A to, že je někdo zakořeněný v kultuře evropské nebo jihoamerické kopané, ještě neznamená, že si bude umět poradit i v případě jedinečných (a často frustrujících) pravidel panujících ve světě MLS. „Působilo tady několik opravdu proslulých koučů,“ prohlásil předseda amerického fotbalového svazu Sunil Gulati. „Jenže práce v MLS je pro cizince daleko náročnější než působení ve funkci trenéra národního mužstva. To se vůbec nedá srovnávat.“

V dobách trenérského působení v Premier League mohl Gullit zajít za ředitelem klubu, požádat o dvacet miliónů liber na přestupy a pořídit si hráče, kteří budou pro tým posilami. V MLS si musel vystačit s platovým stropem 2,1 miliónu dolarů na mužstvo a zvyknout si na soubor specifických podmínek a předpisů, například na omezení počtu hráčů v kádru podle věku či občanství nebo pravidla určující možnosti přestupů, výměn a zisku fotbalistů. Pro trenéra, který už v minulosti nejednou složil funkci z důvodu frustrace, to byl úkol vpravdě monumentální. To už by po Gullitovi mohl člověk rovnou chtít, aby se za tři měsíce naučil čínsky. „Trénovat v USA je jedinečný závazek, kterému zahraniční kouč prostě nemůže dostát,“ podotkl Sigi Schmidt, jenž jako trenér získal v MLS dva mistrovské tituly. „Zahraníční trenéři si totiž myslí: ‚Dobře, mám osmnáctičlennou soupisku, teď se mi zraní pravý bek a zůstane mimo hru do konce sezóny, tak mi dejte tolik

a tolik dolarů, ať si můžu přivést jiného pravého obránce.' Jenže místo toho mu řeknou: ‚Ne, to kvůli platovému stropu nejde a v kádru může být hráčů jenom osmnáct. Kdybys tedy někoho přivedl, koho bys propustil?‘ V Evropě může být na soupisce libovolný počet fotbalistů a ani platové stropy tam nemají. A tohle pochopit je opravdu složité." Jedním z klíčů k úspěchu v MLS bylo proto umění najít hráče s platem kolem třiceti tisíc dolarů, kteří by pro mužstvo byli přínosem, jenže to si žádalo usilovné vyhledávání talentů na zápasech amerických univerzitních týmů. „A člověk jako Gullit se ničím takovým obtěžovat nebude,“ dodal Schmidt.

Nejpřesvědčivějšího argumentu by se zřejmě Leiwekemu dostalo, kdyby si býval promluvil s přáteli z fotbalového svazu USA. Dozvěděl by se totiž, že se roku 1998 Gullit ucházel o post trenéra americké reprezentace — a to s katastrofálním výsledkem. „Okamžitě jsme věděli, že žádný druhý pohovor už nebude,“ prohlásil činovník svazu a dodal, že místo toho, aby Gullit komisi nastínil plán, jak americký národní tým vést, vykládal jí historky ze své hráčské kariéry. Na podnět Gullitova agenta se svazoví funkcionáři s tímto Nizozemcem sešli ještě roku 2006, kdy opět hledali nového trenéra, stalo se tak ale pouze ze zdvořilosti. Tentokrát si dle vyjádření onoho činovníka svazu Gullit ani nezasluhoval, aby o něm vážně uvažovali.

Nakonec byl Gullit právě tím typem, jehož navržení do funkce trenéra Galaxy se od 19 Entertainment, Terryho Byrna a Davida Beckhama dalo očekávat. A vlastně se jim nikdo ani nemohl příliš divit. Vždyť co vůbec věděli o předpokladech, které musí vítězný kouč ve zvláštním světě pravidly sešněrované MLS mít? Beckham v této lize koneckonců působil zatím jen čtyři měsíce. Proto bylo příhodnější ptát se, proč Tim Leiweke, který toto všechno věděl a který znal prachbídné výsledky proslulých zahraničních koučů v MLS, svěřil do rukou 19 Entertainment moc vydat se touto cestou? A proč Leiweke ve vedení klubu vytvořil strukturu, v níž chtě nechtě muselo mezi Evropou a Amerikou, mezi jedním (Ruud Gullit a 19 Entertainment) a druhým (Alexi Lalas) táborem, docházet k třenicím?

Gullitovo angažmá vše dovršilo: od dob, kdy v mužstvu New York Cosmos působili Pelé, Giorgio Chinaglia, prezident klubu Ahmet Ertegun a velkouústý šéf Steve Ross, nezažila americká kopaná, aby se v jednom týmu sešlo tolik výrazných osobností. Jak řekl předseda amerického fotbalového svazu Sunil Gulati: „Máte Tima Leiwekeho, kterého *Sports Business Journal* vyhlásil mužem roku. Máte Alexiho Lalase, jednoznačně našeho nejnápadnějšího a nejnámějšího generálního manažera, Ruuda Gullita, nejnápadnějšího

a nejnámějšího trenéra, Landona Donovana, nejvýznačnějšího amerického fotbalistu, a Davida Beckhama, nejvýznačnějšího fotbalistu na světě - to všechno v L.A. a ještě s Cobim Jonesem na postu asistenta trenéra. To je velké množství osobností, a tudíž i veliký úkol."

Počátkem roku 2008, kdy se Galaxy chystali na nadcházející sezónu, už Beckhamovi manažeři mluvili o Lalasovi jako o „figurece“. Okamžik největšího ponížení zakusil Lalas v březnu, kdy jak on, tak Beckham přijali pozvání na významnou charitativní akci v New Yorku, kterou pořádala MLS a jejímž cílem bylo shromáždit finanční prostředky pro mládežnický fotbalový klub FC Harlem. Na této události určené pro nejvyšší vrstvy se sešla místní smetánka. Neměl chybět ani Pelé a Lalas se těšil, jak před jeho zraky majitel Galaxy Phil Anschutz převezme ocenění za přínos americké kopané. Věděl, že MLS zaplatila soukromý tryskáč, kterým Beckham do New Yorku poletí, a tak zavolal do 19 Entertainment, aby si také zajistil místo na palubě.

A odezva manažerů firmy? „David cestuje sám,“ opakoval jejich slova Lalas a jen kroutil hlavou. „Taková úzkoprstost. Připadal jsem si prachmizerně. Handrkuju se kvůli jednomu pitomému letu a oni si snad ještě budou myslet, že to dělám proto, abych mohl sedět v letadle vedle Davida Beckhama. Vůbec nešlo o to, že se mělo letět soukromým tryskáčem. Šlo o tohle: *My to platíme, on tam letí, je to hráč našeho mužstva a já jsem prezident Galaxy. Klidně si sednu dozadu. Ale aspoň si ušetříme peníze?* Lalas opět spolkl svou hrdost, koupil si letenku do ekonomické třídy a raději cestoval běžnou linkou. Když Beckham Lalase na oné newyorské akci spatřil, pozval jej následně ještě se svým PR manažerem a osobním asistentem na večeři do japonské restaurace. Povečeřeli spolu v srdečné atmosféře. Pak se Beckham Lalase dokonce zeptal, jestli nechce zpátky do Los Angeles letět s ním v onom soukromém tryskáči. Lalas nakonec volky nevolky souhlasil, přesto stále žasl nad nestoudností Beckhamových manažerů - a stejně tak nad tím, že se Beckham nad takovým chováním v jeho jménu ani nijak nepozastavil.

„Postačí, když řeknu, že to byl nejhorší let soukromým letadlem, jaký jsem v životě zažil,“ poznamenal Lalas.

Jednoho krásného jihokalifornského odpoledne se Ruud Gullit v zahrádce kavárny v rozlehlém komplexu Home Depot Centra usadil k rozhovoru. Jeho pověstné copánky byly dávno tytam, nahradil je kratší, silně nagelovaný sestřih, výtečně ladící s italskými obleky šitými na míru, v nichž vystupoval v britských a holandských televizních pořadech. Tento pohledný chlapík s pronikavýma hnědýma očima a podmanivým úsměvem se narodil bílé mat-

ce z Amsterdamu a černému otci, jenž se do Nizozemí přistěhoval ze Surinamu. Hovořil velice spisovně a často před koncem výroků používal slůvko *tudíž*, jako by následující myšlenky byly jakýmsi vědeckým závěrem.

Když se Gullit usadil, mávl na tiskového mluvčího Galaxy Justina Pearsona. „Justine, mohl byste mi prosím přinést espresso?“ Když se Pearson od pultu kavárny vrátil, nesl špatnou zprávu: espresso se tam nepodává.

Gullit se zachmuřil. Zde už nebyl v Evropě. Ocitl se v Americe a tuto skutečnost podtrhovalo i to, co se v oné kavárně podávalo, specialita dne avizovaná na nedalekém poutači: HOT DOG S ČILI A SÝREM. Pakliže se dal druhý rok experimentu Beckham příhodně vyjádřit nějakou metaforou, pak to byla tato. Můžou spolu Evropa a Amerika v Los Angeles Galaxy koexistovat, zvláště poté, co Tim Leiweke utratil milióny dolarů za drahé Evropany (Davida Beckhama, Ruuda Gullita, 19 Entertainment), jejichž příchod obrátil svět Američanů vévodících tomuto klubu (Ladona Donovana, Alexiho Lalase) zcela vzhůru nohama?

Gullit se zapřísahal, že se přizpůsobí. Pochopitelně nikoli hot dogům s čili a sýrem, nýbrž zvláštnostem MLS. „Musím se přizpůsobit americkému stylu života,“ dušoval se. „Nehodlám se stavět do pozice, že vím všechno lépe než ostatní. To určitě ne. Nechci být za vševěda a prohlašovat, že je třeba změnit tohle a tohle. Musím to přijmout.“ Tento přechod byl však náročný — a rovněž se stal dle očekávání zdrojem bezděčné komiky, jež provází střet odlišných světů. Pouhých pár dní poté, co se Gullit ujal funkce, se mu Lalas snažil vysvětlit pravidla rozšiřujícího draftu MLS, v jehož rámci musí každý klub předložit seznam dvanáctky chráněných hráčů. Tým San Jose Earthquakes, na který čekal po návratu do ligy první ročník, si pak mohl z každého mužstva vybrat po jednom nechráněném fotbalistovi. (Galaxy nakonec přišli o Gavina Glintona.)

„Ruude, můžete si ochránit dvanáct hráčů,“ upozornil ho Lalas.

„Ne, já chci, aby byli chránění všichni,“ namítl Gullit. „Nechci přijít o žádného z nich.“

„Dobře, Ruude, já vás chápu, pravidla však říkají, že jich lze chránit jenom dvanáct.“

„A proč je nechránit všechny?“

„Jednoduše to nejde.“

„V tom případě by měl prostě dotyčný hráč takový přestup odmítnout!“

„Zaprvé nejde o přestup. Zadruhé jsme v MLS a tohle se prostě odmítnout nedá. Klauzuli o tom, že je nelze vyměnit, má ve smlouvě jenom hrstka hráčů.“

Gullit znechuceně rozhodil rukama. Podobný postoj zaujímal i k plátovému stropu a omezením káдру. S tím, jak se blížilo předsezónní přípravné

období, chtěl Gullit přivést nové hráče, jenže v americké lize to není ani zdaleka tak snadné jako v anglické Premier League. „Ten jejich přestupní řád je pořádně komplikovaný," posteskl si. „Je to jak na burze. Když chcete nějakého fotbalistu, musíte se zbavit jiného, abyste se vešli do platového stropu."

Alespoň zpočátku Gullit své frustrace z MLS doprovázel i přísliby, že se přizpůsobí - šlo o odraz složitých (a nezdíka protikladných) pocitů z nové práce v nové zemi. Na jednu stranu byl nadšený možností pracovat s Beckhamem a zpopularizovat kopanou třem stům miliónům Američanů. Zdálo se mu, že kopanou v USA čekají změny, že už pouhá Beckhamova přítomnost ve spojení s milióny mládežnických fotbalistů může probudit k životu spícího obra. Když mu zavolał Terry Byrne a nabídl mu místo trenéra v Galaxy, jako první Gullita napadlo, že by to mohlo být dobrodružství. Na druhou stranu však přemítal, zda rozvoj fotbalu nemůže přibrzdit především typické americké vlastenectví. Gullitova představa o americkém vlastenectví se totiž diametrálně lišila od toho, které velebil Beckham. „Touží vlastně vůbec Američané po tom, aby se fotbal zpopularizoval?" tázal se Gullit. „Jsou to totiž velcí vlastenci. Chtějí si chránit vlastní sporty." Šlo o podivnou teorii, hraničící až s paranoiou. Američtí sportovní fanoušci se sice o kopanou moc nezajímali, sotva se ale dalo věřit, že by proti ní aktivně vystupovali ze strachu, aby její vzestup neublížil třeba baseballu. Přesto se Gullit během svého angažmá k tomuto tématu často vracel.

Gullita ale trápily i další starosti, které už nebyly tak nedomyšlené. Na jednu stranu věřil, že se mu s americkými fotbalisty bude dobře pracovat, že budou plnit to, co po nich bude žádat, a že budou hrát s vervou a zaujetím, které si většina Evropanů spojuje právě s americkými sportovci. Na druhou stranu si však po shlédnutí řady zápasů v kopané i americkém fotbale nebyl jistý, zda Američané dokážou něco víc než právě jen to. „Když sleduju americké sporty, připadá mi, že hráči jen plní svěřené úlohy," prohlásil. „Maličko z toho vybočuje rozehrávač. Ostatní pouze dodržují dané schéma, skoro jako vojáci. Proto jsem měl obavy, abych nepracoval s hráči, kteří se jen budou řídit pokyny. To bych nerad. Chci, aby byli na hřišti kreativní. A vzhledem k mentalitě panující v amerických sportech bude právě tohle nejobtížnější: přimět hráče ke kreativitě."

Gullitův příchod v mnoha směrech vytvořil podobné napětí mezi ním a Lalasem, jaké po Beckhamově příchodu vzniklo mezi ním a Donovanem. Leiweke doufal, že půjde o napětí pozitivní, o symbiotické vztahy, v nichž budou mít Američané motivaci pracovat po boku evropských kolegů a naopak. To však bylo dost smělé přání vzhledem k tomu, kolik ústrků Lalas a Donovan, dva hrdé výtvoři americké kopané, vinou Leiwekeho rozhodnutí

zažili. Ve skutečnosti se dalo těžko odhadnout, která sporná otázka se mezi Gullitem a Lalasem stane zdrojem nejzávažnějších třenic. Snad Lalasova zlost nad tím, že se na výběru nového trenéra vůbec nepodílel a že si Gullit přisvojil pravomoci, které do té doby náležely jemu? Anebo to, co si oba muži v hloubi duše uvědomovali, totiž že jako hráč toho Gullit dosáhl daleko víc než Lalas? (Lalas si Gullita s oblibou dobíral slovy, že jejich první vzájemný zápas v italské lize skončil vítězstvím Padovy nad AC Milan v poměru 2:0, přičemž jednu z branek vstřelil právě Lalas: „Byl to tehdy proti Milánu můj kratičký hvězdný okamžik,“ žertoval.)

Anebo to byl prostě střet Evropy s Amerikou? „Máme tu Ruuda, který vnímá život velice evropskou mentalitou,“ poznamenal Leiweke, „a také tu máme Alexiho, který pro změnu život vnímá mentalitou neevropskou, upřímně řečeno skoro až protievropejskou.“ Lalas se nijak netajil svým názorem, že existuje kopaná a vedle ní *americká* kopaná. Pakliže se sám vydal do Itálie s pokorou, že nejdříve musí zjistit, jak to v Sérii A chodí, a teprve potom může někomu radit co a jak, připadalo mu, že je namístě, aby s toutéž pokorou přicházeli cizinci i do MLS, která se evropským ligám vůbec nepodobala. Měl za to, že nezkušení američtí fotbaloví funkcionáři (v MLS, v mládežnických klubech, v televizi) až příliš často považují pouhý cizí přízvuk za znamení odbornosti. „Ve vztahu k cizincům a vůbec lidem přicházejícím z jiných zemí tady panuje nebetyčná arogance v tom smyslu,“ durdil se Lalas, „že pokud něco není americké, hned to získává punc jakési opravdovosti nebo věrohodnosti. A tak tomu prostě není.“

Nepanovala mezi Evropany jistá arogance ve vztahu k americké kopané? Jistěže ano. A nezačínali naopak lidé pohybující se v americké kopané téměř reflexivně obranný postoj? Zcela určitě. Třeba Landon Donovan vzpomínal, jak roku 2005 seděl před přátelským reprezentačním utkáním na tiskové konferenci vedle Angličana Sola Campbella. Když dostal Campbell otázku, co ví o americké kopané, odvětil, že prý tam mají velice kvalitní ženský národní tým. „Tak jsem se na něj kouknul a v duchu si pomyslel ‚Ty troubo nafoukanej,‘“ řekl Donovan. „Jsou úplně mimo. Myslí si, bůhvíjak nejsou dobří, a nijak se nezlepšují, protože právě tohle je brzdí. Jenže my se zlepšujeme pořád, a to právě díky té pokoře.“

Pozoruhodné bylo, že pokud šlo o minulost a osobnost, měli podobně jako Donovan s Beckhamem mnohé společné i Lalas s Gullitem. Oba byli velice pohlední a slavní muži, kteří na televizní obrazovce patřili k nejprovokativnějším a nejpodmanivějším fotbalovým komentátorům. Oba se narodili jako baviči a pro oba bývala příznačná typická vizáž - u Lalase bradka, u Gullita copánky -, nakonec se však rozhodli učinit zásadní životní rozhodnutí

a porostu na hlavě se zbavili. U Lalase se tak stalo v období, kdy poprvé na rok pověsil kopačky na hřebík. Gullit tak učinil roku 2000 den před svatbou se svou třetí ženou Estelle, neteří nizozemské fotbalové legendy Johana Cruyffa. „Byl to pro mě nový start do života,“ vysvětloval Gullit. „Na to, co jsem dokázal, jsem hrdý a pozornost mám rád. Někdy ale prostě člověk chce mít klid. V L.A. mě lidi neznají. A tak mám pokoj.“

Ano, čas od času už jak Gullita, tak Lalase sláva unavovala, zvláště když se oba věnovali zájmům, které dalece přesahovaly fotbalový trávník. Zatímco Lalas měl svou hudbu, Gullit ještě coby hráč vedl kampaň proti apartheidu v Jihoafrické republice. Když roku 1987 získal Zlatý míč pro nejlepšího fotbalistu Evropy, věnoval toto ocenění Nelsonu Mandelovi, který byl v té době stále ještě vězněm na ostrově Robben. Když se Mandela několik let nato dostal na svobodu a stal se jihoafrickým prezidentem, propůjčil Gullitovi jménem své země státní vyznamenání. „Ruude, teď, když už nejsem zavřený, mám najednou spoustu přátel,“ řekl mu Mandela, „ale vy jste patřil k bojovníkům, kteří se mě zastávali, když jsem byl ještě za mřížemi.“ A odvděčil se mu i tím, že vystoupil v nizozemské talk show, kterou Gullit moderoval.

Gullit s Lalasem se spolu zpočátku snažili vycházet. Na listopadovém exhibičním turné Galaxy po Austrálii a Novém Zélandu chodili oba muži ještě s Cobim Jonesem a Paulem Bravem na dlouhé večere, kde si vyprávěli historky z dob své hráčské kariéry. Lalas měl ostatně za úkol seznámit Gullita se spleťtými pravidly MLS: poučit ho, co je to platový strop, univerzitní draft, omezení soupisky i množství dalších věcí, ze kterých se Gullitovi až točila hlava. Na rozdíl od předešlé sezóny, ve které byl Lalas jednoznačným Yallopovým šéfem, se nyní musel podvolit Gullitovým přáním. Když se Gullit vyslovil, že chce střelce, sehnal mu Lalas Carlose Ruize, nadaného, avšak nevypočitatelného guatemalského útočníka, který roku 2002, kdy Galaxy vyhráli titul, zaznamenal v dresu tohoto mužstva dvacet čtyři branek. Jeho příchod s sebou však přinášel obrovská rizika. Ruizův plat činil 460 tisíc dolarů, což znamenalo, že na celý zbytek mužstva už Galaxy v rámci platového stropu zbude nebezpečně málo peněz. Klub tak byl zároveň nucen udělat několik změn v kádru — vyměnil Joea Cannona a Chrise Albrighta a dal k dispozici Kellyho Graye a Kyla Martina.

Na některých věcech se Gullit s Lalasem shodovali, třeba na tom, že London Donovan dosud na hřišti ze svého nesmírného talentu nevytěžil pro Galaxy maximum. „Můj prvotní dojem je takový, že jde o velice dobrého a nadaného hráče,“ prohlásil Gullit po turné u protinožců. „A když jsem ho viděl hrát, tak jsem si pomyslel: ‚Mohl bys tomu dát víc. Občas se snažíš hledat výmluvy.‘ Někdy na těch výmluvách i něco je. Ale u takhle nadaného

fotbalisty tohle tolerovat nebudu." Gullitova neochota smířovat se s některými aspekty MLS nakonec nemusela být tak docela od věci. Například pokud šlo o ubohé platy hráčů v lize. „Někdy si člověk připadá až provinile, víte?" posteskl si. „Když hráčům v Evropě řeknu, že tady se vydělává dvacet tisíc dolarů, podívají se na mě a žasnou: ‚Cože?‘ Je to zvláštní. Skoro jako by se ptali, proč by pak vůbec měli hrát fotbal. Z jakého důvodu?"

Několik dní nato, pouhých pár týdnů před začátkem přípravy, skutečně přišel za Lalasem do kanceláře třiatvacetiletý obránce mužstva Ty Harden. „Zdravím, můžu s vámi mluvit?" zeptal se. Roku 2007 byl v Galaxy nejlepším nováčkem, nesmlouvavým stoperem, který ve čtyřiatvaceti zápasech ze třiceti nastoupil v základní sestavě, dokázal eliminovat nejlepší útočníky v MLS (nemluvě o Didieru Drogbovi z Chelsea) a který si svých třicet tisíc dolarů zasloužil do posledního centu. Lalas zavřel dveře a poslouchal.

„Já už to dál dělat nemůžu," prohlásil Harden.

Lalas měl zprvu za to, že Harden žertuje. Záhy však vyšlo najevo, že jeden z nejlepších hráčů v kádru Galaxy končí s profesionálním fotbalem a nadále se chce věnovat charitativní činnosti. „Nenechal si to ode mě rozmluvit," vzpomínal po několika měsících Lalas. „A od té doby se nikomu neozval."

Bylo vskutku nepravděpodobné, aby se některý z Beckhamových spoluhráčů - zvlášť takový, jemuž bylo něco málo přes dvacet a který hrál pravidelně - rozhodl nadobro pověsit kopačky na hřebík a věnovat se jiné práci. Když se o tom dozvěděl Gullit, nezbývalo mu než jen kroutit hlavou.

Něco takového se může stát jen v MLS.